

V tomto díle s námi projedete kousek Namibie, bude to krátký díl, kde bude o dost více fotografií a kde budou chybět nějaké ty denní bonusy.

6.červen sobota

Předúsvitové probuzení a návštěva místa, kde se vyskytují divocí pouštní koně, jediná žijící v Africe, které prý vypustil na svobodu velký milovník koňů, německý kapitán, před tím než nastoupil na frontu v druhé světové válce. Stáda koňů jsou tu prý až sto členná, náš úspěch byl jen malé stádečko ani ne desetičlenné, které se líně a unaveně plahočilo k uměle vybudovanému napajedlu.

Další zastávkou mělo být město duchů, ke kterému jsme se blížili tak trochu strašidelnou a do mlhy ponořenou krajinou

Do města duchů, tedy do Kolmanskopu jsme dorazili dopoledne, jde o městečko které všichni opustili před padesáti lety, poté co se v okolí dotěžili veškeré diamanty, od té doby město pro tisícovku lidí chátralo a zavávaly písečné duny, v nedávnu se však písečné duny opět odkopávali a město funguje jako skvělá turistická atrakce.

Po prohlídce města duchů jsme pokračovali do města jehož název se rovněž propasíroval do kultovního seriálu Červený trpaslík, tedy do přístavního města Lüdericku. Cestou jsme navštívili Dias point a užívali jsme si rozbouřený Atlantický oceán.

Poté jsme projížděli kolem zakázané oblasti, tedy oblasti o velikosti Čech, kde se těží diamanty a kterou střeží desítky tisíc vojáků, o tom že jste u ní se dovíte nejen z mapy ale i s prostřílených, zrezlých cedulí vedle cesty.

V zakázané oblasti jsme objevili solné jezero, né že bychom hledali místo bez lidí, protože za celý den jsme potkali sotva pět lidí, spíš jsme hledali vhodné místo k obědku. Místečko to bylo kouzelné a obědek co Terka připravila, byl rovněž kouzelný, salát v listu salátu

Po vydatném a zdravém obědě jsme navštívili Lüderick, opravdu malé přístavní městečko, které má I přes svou velikost na mapě vedle svého jména velkou tečku. Na ulicích nebyla auta, nebyli tam ani lidi, byla sobota, jediného koho jsme viděli ve městě byla obsluha benzinové pumpy a německý páreček se kterým jsme se seznámili ve Fish canonu. Město jsme projeli dvakrát, ale opravdu nikde nikdo, nikde nic, dle průvodce jsme objevili pláž s velkým množstvím mušlí, ale cesta nebyla tak jednoduchá, hluboký písek, prudké stoupání. Po hledání mušliček a užívání si městské pláže jsme se usnesli, že pojedeme zpět k solnému jezeru a tam přespíme. Tam jsme dorazili po setmění, povečeřeli, četli, dopisovali, já trochu experimentoval s fotografováním v noci při úplňku.

7.6. neděle

Dnešní neděle byla vyhlášena pústovou nedělí, tedy dnem bez jídla, shoda zcela náhodná s tím, že dnes má mamka narozeniny. Ráno nás probudil silný vítr, který kolíbal s celou jahůdkou a následně vyvracel dveře, což na celém pobřeží Namibie není nic nezvyklého.

Od solného jezera jsme se vydali bez větší zastávky do Ketmanschoopu. Cestou i přes to že jsme ujeli pár stovek kilometrů jsme nepotkali ani živáčka, jen v dálce pár farem, sem tam ploty, jinak nic, krajina suchá a vyprahlá, jen kolem řek se to občas zazelenalo. Nedaleko města jsme navštívili takzvané obrovo hřiště, tedy území několik kilometrů krát několik kilometrů, kde byly různě na sebe poskladané velké čtvercové kameny, jakoby tu partička obrů něco sestavovala z obřího lega, pak toho nechala a někam odsvištěla.

Po návštěvě obrova hřiště jsme navštívili, zahradu, chcete-li tak les s Aloe Roscochatou, typickým namibijským stromem, pouštní rostlinou, která má duté větve a dutý kmen aby si ve svých útrobách mohla ponechat co nejvíce vody na horší časy.

V této nádherné zahradě jsme počkali až do západu slunce a do východu měsíce.

V kempu co byl přímo v zahradě jsme potkali Švicary, kteří se s námi plavili z Egypta do Sudánu, to že nám ani neodpověděli na pozdrav jsme prisuzovali prostě ani nehýbli brvou, prostě nic. Z kempu jsme odjeli za tmy a přespali nedaleko u nějaké farmy.

8.6.pondělí

Ráno si Terka pochutnala na očekávané a vydatné po púšťové snídani a já si púšť prodloužil o další den.

Na doporučení průvodce jsme se vydali k dunám až u Botswanských hranic, cesta byla jak na horské dráze, nepřetržitě asi sto kilometrů jsme přejížděli každých sto metrů takové kopečky, na kterých máte takový ten pocit že vám povyskočí žaludek, nahrne se vám krev do hlavy a připadáte si jak na poutové atrakci, může to být zábavné, né však když to trvá téměř dvě hodiny. Duny jsme žádné neobjevili, i když viditelnost byla několik desítek kilometrů, i když všude kolem byla jen trošku zvlněná krajina, i když duny měly být až sto metrů vysoké. Nevadí, i přes to velice poučná cesta, jinou cestou, dost písčitou a ouzonkou jsme si to nasměrovali k vyhaslé sopce.

Hluboký písek nás trochu potrápil, naštěstí jen zdravě potrápil. Další naprosto liduprázdné město a my přicházíme na to že to asi nebude nic nenormálního, města bez lidí. V pozdních odpoledních hodinách přijíždíme k obrovskému kráteru.

Samozřejmě jsme podnikli malý výstup přímo do kráteru, převýšení nebylo až tak velké, cesta nebyla příliš obtížná, nicméně jsme se cítili velice vyčerpaní a unavení, cestu zpět jsme si zkracovali povídáním o ideálním cestovatelském autu, které se rýsuje v našich hlavách, podnětem k celé diskuzi vlastně byla sms zpráva Ondry který se připravuje na podobnou cestu a rád by si zakoupil na tuto cestu Toyota Hiluxe. Na toto téma jsem večer Ondrovi napsal několika stránkový email plný našich zkušeností, doporučení, či zážitků které by určitě ovlivňovali nejen výběr auta ale i celou přípravu auta na podobnou cestu. Kempovali jsme pár kilometrů od kráteru.

9.6. úterý

Ráno jsem vyskočil jako žabka a začal si připravovat zdravou, teplou zeleninovou, nevelkou snídani. Sice dvoudenní půst není žádný mimořádný výkon, ale mému nepřipravenému a unavenému tělu to stačilo, tělo se totiž sotva drželo na nohou o to větší požitek činilo pozorování toho jak s těmi několika sousty do těla vstupuje i energie. Poté vyrážíme na hrad uprostřed pouště, který si zde nechal postavit německý kapitán a kde nechyběly trofeje, obrazy, jezdecké portréty. Maličký skromňoučký hrádeček, přesto v Namibii, navíc uprostřed pouště něco nevidaného.

Mě víc než samotný hrad zaujalo obytné 4x4 auto zaparkované na přilehlém parkovišti, které patřilo pětapadesátníkům, kteří s ním již urazili cestu z nejsevernějšího cípu v Norsku zpět domu do Cape Town a pak další cestu a to pro změnu přes západní africké pobřeží do Itálie. Auto mě ochotně předvedli, k tomu připojili několik poznatků a rad.

V místní kavárničce jsme pak ochutnali vyhlášený jablečný koláč, o kterém se jednak nezapomněl zmínit průvodce, ani jeden típek v Cape Town, od kterého jsme dostali bezpočet informací a tipů. Po bezkonkurenčním dortíku, který by snad mohl překonat jen pravý český medovník jsme se vydali směr Národní park Sesriem, v kterém se nachází nejkrásnější a nejvyšší duny v Namibii.

Cesta vede převážně savanou, pouští a polopouští, prašná silnice je plná rolerů a nerovností, Jahůdka se při jízdě otřásá jako zbiječka v rukou pracovitého dělníka. Naše vyztužené pružiny a vibrace způsobily, že se začli postupně trhat oba horní úchyty pro pružiny. Cestou do parku jsme pozorovali obrovské stádo jednorožců a vyhýbali se bláznivým přerostlým kuřatům co se nám vrhaly pod kola.

Za neutuchajícího větru, který čeří zlatou dlouhou travu a pohrává si s ní jak s oceánem jsme dorazili k vstupní bráně do Národního parku s nejkrásnějšími dunami pravděpodobně na světě. Vstupné nebylo zas tak malé, o trochu více nepříjemná byla cena za kempování, ta by nás vyšla na necelé dva tisíce, takže bez většího váhání jsme se dohodli, že vstoupíme do parku hned zítra brzy ráno a strávíme v něm celý den. Od brány jsme jeli k nedalekému odpočívadlu, kde jsme strávili ničím a nikým nerušenou noc. Když trhající se rám jahůdky a držáky zadních pružin byly předzvěstí nočních můr, můry naštěstí nemůřily a naše klidné spánky nerušily.

10.6. středa

Před svítáním jsme natěšeně vyzkošili z našich proprděných a propocených spacáků a po nezdravě rychlé snídani jsme vyrazili k hlavní bráně, která se měla otevřít přesně v hodinu svítání. Před branou už stála dobrá dvacítká aut, úhledně vyrovnaná do fronty. Kupujeme lístek a vjíždíme po slušné asfalce do parku a po téže asfalce pojedeme 68 kilometrů až k dunám zvaným Sossusvlei. Slunce pomalu vztoupá vzhůru a všude kolem nás obrovské duny osvětlené krásným šikmým sluncem. Čímsi mě poušť a duny samotné přitahují, ale opravdu nejvíce okouzlen sem rozhodně byl dunou s názvem duna č.41

Po pravdě mě připadala daleko vyšší a daleko ohromující než místní nejpopulárnější a prý nejkrásnější duna č.45, před kterou bylo velké parkoviště a desítky lidí si to na ní maširovali

K Sossusvlei jsme dorazili asi za tři hodiny, sice jen 68 km, ale cesta byla plná zastávek, foto zastávek. Kolem této poslední a přístupné duny bylo několik desítek aut, asi dvacítko lidí si tu užívalo v poušti oběd luxusnějšího ražení. Bylo to zvláštní pozorovat mezi dunama, pískem, uschlými stromy jeden dlouhatánský stůl s bílým ubrusem, na němž se třpítily skleničky, porcelánové bílé talíře, stříbrné příbory a opodál z grilu na němž se rožnilo zvíře, které sem mohl jen s těžší identifikovat bez katalogu grilovaných zvířat a vaříčů odnášeli nedočkavým a hladovým zakazníkům, kterým očividně krásy místní pouště nestačili k ideálnímu prožitku, uvařené a ugrilované pečinky.

Dovolím si malou odbočku, poznámku: zaznamenáváme s Terkou vše kolem nás, co se děje, co nás zaujme, co trochu vyběhá z takového okolního normálu, nebo se naopak snažíme zachytit tu pravou necenzurovanou atmosféru daného místa, například viz výše, místo to bylo opravdu nádherné, ale asi stovka turistů a další dvacítku u stolu z celého místa dělali pouštní Václavák. Někomu by se mohlo zdát, že možná s opovržením či s mírnou zarputilostí poukazujeme na lidi kteří si tam grilují nějaké zvíře. Je to jejich věc né naše, my to pouze konstatujeme. I když osobně se musím přiznat, že my je opravdu některých zvířat docela líto a připadá mě osobně přinejmenším jako podivný a mnou nepochopený chtíč ochutnat v Africe co nejvíce druhů zvířat, jako například antilop, zeber, žiraf, slonů a nápodobně, my vám rozhodně nemůžeme sdělit jak toto maso chutná, i když jsme něco slyšeli, ale rozhodně se to můžete dočíst na jiných stránkách, o to si myslím, že je to smutnější. Není právě důvodem pytláctví neutuchající zájem po masu zvířat, po jejich kůžích, po slonovině, je opravdu moudré a ušlechtilé jet do Afriky a koupit si tu za „pár“ šupů kůži antilopy, zebry, lva, nebo si koupit kus slonoviny? Ano bezesporu je to skvělá trofej z černého kontinentu, kde zvíře vlastně zas tolik není jak by si našinec mohl myslet. TO jen veřejná reakce na dotaz zda jsme chutnali nějaké exotické maso a jestli si vezem domů kůži z nějakého divokého zvířete. Konec objížky.

Po trochu znuděné procházce kolem Sossusvlei, kde se ani nedal udělat snímek bez toho aniž by do záběru vkročil nějaký německý turista, jsme popojeli asi kilometr zpět, zaparkovali a vydali se na zdař bůh do pouště, mezi duny. A teprve teď to začala být nádhera. Nikde nikdo, ve vyschlém korytě řeky uschlé staré stromy, kolem až sto metrů vysoké, dokonale hladké duny, sem tam křovíčko, sem tam antilopa(ne grilovaná), sem tam zapískání ptáčka a jinak nic. Dokonalost sama. Užívali jsme si tohoto nikým neobjeveným místem i přes to, že do nás pařilo slunce. Místo to bylo nabitě energií k prasknutí, Terka z toho měla nateklé ruce a bála se aby jí nepraskly prstýnky na rukou, mě se třásla a podlamovaly kolena. Místo jsme si vydrželi vychutnávat asi hodinu, možná dýl. A plní dojmy, zážitků a uspokojení jsme se vraceli k autu. Došli jsme na hlavní cestu a šli pomalu po ní, cestou jsme potkali asi sedmdesátiletý staříky z Holanska co tu byly na dovolené a se svým pronajatým bílým 4x4 Nissanem Trialem zapadli v hlubokém písku.

Chvilku jsme se snažili je vytlačit, pomoc jim, naštěstí přijelo silné vyhlídkové 4x4 vozítko, které je snadno zachránilo. Potom jsme se vydali zpět k hlavní bráně nedaleko níž se nacházel místní kaňon s malou louží nakraji, v které žije velký sumec.

Kaňon se po silných deštích naplní vodou a pak zas do pár dnů vyschne. Ve srovnání s dunovou smrští byl místní kaňon jen takovou přestávkou v hlavním programu. Po dohodě jsme spolu se zapadajícím sluníčkem opět vyrazili silnicí kolem dun, k dunám, abychom opět v šikmém rudém svitu zachytili jejich krásu a majestátnost.

Po kochajícím se dni, plném dun a pouště jsme se ukempli opět na stejném místě jako předešlou noc

11.6. čtvrtek

Cílem dnešního dne měl být přesun do hlavního města, tedy do Windhoeku a tam v první řadě najít pro naši Jahůdku doktora. Nějaký typ nám poslal náš milý opravář z Cape Town, ale aspoň něco. S mechanikem v ČR konzultujeme po smskách jak nejlépe vše opravit a co s kapajícím servem. Vzhledem k šetrnosti k Jahůdce jsme zvolili cestu po asfaltu, i když byla o trochu delší, ale rozhodně nebyla méně zajímavá. Skalnaté kopce se střídaly s vyprahlými pastvinami, opuštěnými farmami. Za hodinu jsme potkali tak jedno auto a dva někdy tři lidi. S přibližujícím se hlavním městem se zvyšovala i osídlenost a množství aut a lidí co jsme potkávali.

K večeru jsme dorazili do hlavního města s trochu komplikacema jsme našli opraváře, na kterého jsme dostali doporučení. Obrovská hala byla předzvěstí nemalé ceny, asi tři zaparkovaná auta cestovatelů z Evropy byla předzvěstí jeho vyhlášenosti a nápis Toyota napovídala o sympatiích k jiné než naší značce. Weli, asi sedmdesátiletý majitel servisu se nás radostně ujal. Oba jsme s Terkou cítili jeho silnou až zářící energii, jeho klidné vibrace a jeho vnitřní sílu, nešlo si rovněž nevšimnout takového toho zvláštního pohledu, který mají všichni lidé, co jsou obdařeni darem vidět auru. Byť unavení, jsme si příjemně popovídali a domluvili jsme se na druhý den na ráno, kdy by měl být přítomen i svářeč, který by měl fungovaně odhadnout rozsah oprav. Weli nás rovněž upozornil na nebezpečnost a kriminalitu ve městě.

Od Weliho jsme jeli do supráče doplnit zásoby. Supráč byl nevidaně zásoben s výběrem a množstvím zboží, které je i na Evropu nevidané. Díky silné německé komunitě, která zde žije je více než polovina výrobků dovážena přímo z Německa, proto jsme tu v regálu našli i známou fialovou Milku, díky ceně přesahující 120kč jsme ji odolali. Supráč byl také vyjimečný tím, že se Terku třikrát pokusili převálcovat košíkem, no silná německá komunita.

Přenocovali jsme před poštou, kterou strážila ochranka nepřetržitě celou noc.

12.6. pátek

K ránu nás dříve než budík probudila zima, pět stupňů nepatří mezi ty teploty při kterých se příjemně vstává a s chutí vyskakuje ze spacích pytlů. Ještě jsem dal do kupy seznam na co všechno by se případně technici u Weliho mohli podívat a vyrazili jsme do servisu.

Když byla Jahůdka na heveru a s Terkou jsme stáli společně s Welim a se svářečem pod ní, brali nás mráčky a naše dva pozorující společníky taky. Povídali si mezi sebou afrikánčinou, neumím afrikánsky, Terka taky ne, ale oba jsme jim dobře rozuměli. Oba dva byli velcí perfekcionalisti, kteří nechtějí aby jim z dílny vyjelo auto, o kterém by alespoň z 90 procent nemohli tvrdit, že opravdu vydrží to či ono. Byli jsme za to rádi, protože amaterizmu a fušovatelskému opravování a dušování, že to vydrží už bylo dost. Svářeč nám ukazoval, kde všude to je prasklé, kde všude to potřebuje zavařit, kde všude to potřebuje zpevnit a kde by to ještě projistotu taky zpevnil. Svářeč mluvil dlouho, opravdu dlouho, čím déle svářeč mluvil, tím více nám bylo úzko a posleze tím intenzivněji Terka brečela. Brek neustál, ba naopak, když zazněl verdikt, že by oprava trvala dobré dva týdny a že by nás přišla cirká na padesát tisíc. Ještě další půl hodku jsme s Terkou stáli pod Jahůdkou a čučeli nahoru. Probírali jsme všechny varianty, všechny pro a proti atd. Našemu rozhodnutí napomohlo i to že Weli má nejbližší volný termín na opravu za tři týdny.

Rozhodli jsme se, že se pokusíme najít nějakého jiného svářeče a buď najdem a bude levnější, nebo ne. Po dvou hodinách a několika návštěvách jsme objevili dílnu se silnějším chlapíkem, bělochem, který vypadal jako že s ním má každou chvíli seknout infarkt. Zvedli jsme Jahůdku a řekl jsme mu co vše bych chtěl zavařit a v čem je největší problém. Jeho odhad ceny byl 10% ceny kterou nám pověděl svářeč u Weliho a vrhnout by se na to mohl hned po víkendu, bude to trvat prý tak dva, dva a půl dne. Super. Jo a přivezte odstrojené auto, bez všeho, nebo vám to tyhle rozkradou, vždyť to znáte, a pokynul směrem k jeho zaměstnancům tmavé pleti, vždyť nejste v Africe první den, dodal.

Radostně jsme odjížděli ze servisu, trochu nás sice mrazilo z té dřiny vyndat z auta tunu a půl věci. Dalším dnešním úspěchem bylo objevení velkého, čistého, nehorázně levného Bekáče, kde navíc v ceně kempování je zahrnuta snídaně. Nevidáno, neslycháno.

Odpo jsme si po dlouhé době udělali dobrý oběd. Obdivovali, okukovali a trochu se inspirovali Toyotou zvanou nesmrtelka z Německa vedle, které jsme zaparkovali a která byla parádně upravená, díky své otvírací střeše, na vaření a pohybování se vevnitř.

Abych řekl pravdu tak si na papíře konstruji cestovatelské auto snů, a píši si celou řadu poznatků, poznámek a toho co by nemělo takovému autu chybět, co by nemuselo mít a v kterém by cestování, či lépe řečeno žítí a cestování, bylo opravdovou pohádkou. Spoustu mých rad a poznatků a postřehů sem poslal Ondrovi co se na podobnou cestu vydává za rok a půl a stihne jí za tři měsíce a po mém příjezdu budu velice rád, když mu budu s přípravou nápomocen. (pochopitelně velice rádi předáme naše zkušenosti, poznatky, postřehy a doporučení komukoli dalšímu, kdo by o ně stál, do deníčku píšeme spíše obecné, i když cenné informace, ale záměrně sem nepíšeme informace, které by se hodily pro někoho kdo navštíví danou zemi, či oblast, těch lidí je podstatně méně, než těch které by dost nudili informace tipu na té a té ulici koupíte brambory o polovičku levnější, v tom a tom bekáči je snídaně zdarma a stojí tam noc 40Kč, tam a tam koupíte vyřezávané masky za 30Kč, tam a tam můžete navštívit domorodou vesničku, kde za to nebudete platit atd.... a co opravdu nechceme je aby naše deníčky byly nudné, nečtivé a trapné.

Večer jsme si příjemně pokecali s Němcema z námi obdivované Toyotky, jejich naladění bylo podobné tomu našemu i hodnoty které vyznávali byli podobné tím našim. Afrikou už brouzdají devět měsíců. Probrouzdali 25tis kilometrů po západním africkém pobřeží a teď jedou po východním domů, ale pak se přeploví do Saudské a odtamtud do Iránu, pak do Indie. Vyměnili jsme si mnoho informací, kontakty a všichni jsme tušili, že se asi ještě potkáme a jestli to bude někde v Africe, nebo na středním či dálném východě, to netušíme.

Po příjemném pokení a úspěšném dni, příjemný spánek.

13.6. sobota

Vychutnávání si snídaně, kterou jsme si nemuseli sami uvařit bylo příjemné, navíc když byla v ceně kempování, za které by jsme si sotva koupily v restauraci poloviční jídlo pro jednoho.

Dopoledne Terka dělala pradelku a já jsem do Jahůdky instaloval další vychytávku kterou mě v ČR každý rozmlouval že je zbytečná, ale měsíce ježdění v Africe ukázali že je potřebná a dobrá.

Po dopoledním oddechu, ranním focením interiéru německého speciálu našich milých kolegů, jsme se s nimi rozloučili, tedy spíš oni s náma, protože oni odjeli a my zůstali. Po o jsme se vydali do města shánět někoho kdo nám umyje Jahůdku zespodu, což byla podmínka, nebo prosba svářeče. Netrvalo to dlouho a u jedné pumpy se pod Jahůdku vrhli dva mladí černoši co zanechali obsluhování čerpačky a zahrádkářskou hadicí umývali spodek s takovým nasazením, že na nich nezůstala nitka suchá. Zaplatili jsme slušný peníz a uspokojeně jeli zpět.

Další dobrou zprávou bylo to, že se uvolnil v totálně přeplněném bekáči jeden pokoj, takže jsme nemuseli zítra hledat jiné místo na ubytování, kde by jsme mohli zaplnit pokoj našema věcmi z jahůdky.

Večerní zamyšlení nad tím, jestli hlasitý údiv Japonské partičky nad našim tlakovým hrncem, v kterém se vařily brambory, byl způsoben tím že vidí něco hodně zastaralého, nebo něco hodně moderního a nešlo si nevzpomenout na zážitek ze Zelandu, kdy mě dvě kamarádky z Japonska, když uviděly u mě kazetu, začli pištět, poskakovat, nevěřícně se na ní koukat, půjčovat si ji. Když sem jim pak ukázal že to i hraje, začli poskakovat a kvílet. Nikdy nic podobného prý neviděli na vlastní oči.

Večerní pokení s osazenstvem a spát.